

JAUME AGELET I GARRIGA

OCELLS AL TEULAT

MCMLXX

A B C D E F G
H I J K L M N
O P Q R S T U
V W X Y Z

CATALUNYA

OFRENA DE L'AUTOR

OFRENA AL TRUJAN

OFRENA DE L'AUTOR

EDICIONS AGUSTI I GARRIGA

OCELLS AL TEULAT

OCELLS AL TEULAT

1914

1914

BOTIGA DE L'ART

OCORRE AL TRUAT

Dipòsit legal: B. 43.353 - 1970

Impremta JOAN SALLEN, SUCR. - Sta. Maria de la Cabeza, 26-28 - Sabadell

OFRENA DE L'AUTOR

JAUME AGELET I GARRIGA

EL SO DE LES HORES

OCELLS AL TEULAT

MCMLXX

DONATIU DE
L' INSTITUT D' ESTUDIS CATALANS

EL SO DE LES HORES

LA VEU DEL BOSC AQUESTA NIT

La veu del bosc aquesta nit
té la veu d'or
d'herbes baixes
i el so del pas
d'ombres perdudes, sense joc.

Aquest respir de l'alta nit,
entre les fulles,
de transparència, pura, boirina,
blanca celèstia que els pins anellen!
Hora d'aurada de veus!

LA VEU DEL BOSC AQUESTA NIT

La veu del bosc aquesta nit
té la tendror
d'herbei humit
i el so del pas
d'ombres perdudes, sense jaç.

Aquest respir de l'alta nit,
entre les fulles,
és transparent, pura, boirina.
Blanca celística que els pins mulles!
Hora daurada de reïna!

LA VEU DELA QURSTA MIT LLAVOR

Vivent com un niu,
bri de cor, caliu,
rau tota colgada.

Esquerda l'argila,
lentament s'enfila,
amb verdor encantada
i tendra refila.

AQUES MONTSERRAT

Quin afany d'ànimes i roques
escalant blaus i or de cels!
Furguen joïoses les arrels
i tota saba és beneïda.

Cau cera límpida d'estels
damunt la serra emmorenida.

LA LLUNA TAN SOLA

*Lune, vagabonde lune,
faisons cause et moeurs communes?*

JULES LAPORGUE

La lluna tan sola,
tan alta, què fa?
De dia se'n vola
cels i cels enllà.

Tornarà demà,
de nit, encara sola.
Potser la consola
el goig d'esguardar.

La cridem en va;
tants anys de carrera
que el teulat l'espera
i el verd comellar!

La nostra pineda
la vol entomar.
La lluna tan freda,
tan alta, què fa?

AQUEST VENT, AI, TAN AUDAÇ

Aquest vent, ai, tan audaç
em rebrega l'alegria
d'aquesta aurora fugaç.

I, cridaire, em desfà el jaç.
i l'esperit em destria
i em fujeteja la faç.

Oh ventada que delira!
Blanca pira!
Oh buf que ronca voraç!

JOIA DE FULLA

Quan, no pas en va,
el cel el bosc mulla
hi ha joia de fulla
que se sent brillar.

EL ARRIBADA DEL JUNY

Si et menja el sol i et corquen les formigues
prou arribes, oh juny!
quan l'escalfor primera ens puny
amb un oneig daurat d'espigues.

DIA D'AGOST

El sol atūidor, cremant, regira
planes, rocam, arbredes, herbassars,
fent-ne una densa i embullada pira.

Del cel davallen brases de blavor.

L'aigua del riu sospira
amb càlida remor.

ELS OCELLS TOCATARDANS

Volen, revolen vagorosos,
tots els ocells tocatardans.
Adés s'encanten somniosos,
adés s'esveren com infants
perduts en mons sense topants.

ESGUARDANT UNA PINTURA DE JANSEM

El rostre és plor i plor el cabell,
pluja de plor la llum que cau
i aquell ciri tan alt de flam vermell
i de fum blau.

Un món, tot lent,
que es va fonent
i despullant,
silent.

LLUM DE BOIRA

La boira ufana,
de nit, fa llum
i ens encomana
tremor de fum.

Té un alenar
de somni pur.
Fa veure clar
el món obscur.

És sol que es glaça,
blancor madura.

Va a l'aventura
la nostra passa.

A UNS INFANTS MORTS

Us veig, infants,
al fons d'una penombra cristallina,
en paratges distants.
Massa llum, ben segur, us desvetllaria.
Reposeu, hom diria,
en un món de silenci transparent.
Us veig endormiscats i somrient.

El dia s'allina.

Gaspireja un soc.
Cada hora arrebolga
la cendra del foc.

ALBA TÈRBOLA

La nit ha perdut
la flama de la tenebra
i sa flonjor de vellut.

Ara ha tancat la xinxeta
els seus ulls de ratolí;
entre fums de nit enceta
el seu senderó el matí,
las de néixer cada jorn
i petjar el mateix camí.

DEVORA EL FOC

Del capvespre al toc,
dones, homes grans,
amb ulls clars d'infants
esguarden el foc
que els daura i irisa
els gots del palmar
i els vells plats de pisa.

La flama crepita,
amb eco de vents.
El dia s'allita.

Guspireja un soc.
Cada hora arreplega
la cendra del foc.

CAMÍ DE NEU

Petjada blanca!
pel camí dret.

Plena és la branca
de brots de fred.

El jorn es tanca
amb murs de neu.

És tota blanca
la faç de Déu.

EL CAMPANER

El campaner toca tant,
i amb tanta amor les campanes,
que, brandant,
les sent dòcils i germanes.

Alcen llur veu radiant
amb son or aletejant.

El campaner viu, tocant
les campanes,
en aquell so que, enllà, fan
al fons de blavors llunyanes.

CAMPANES

Van envellint dins unes urnes
de cel, amb sols
i aus nocturnes.

A poc a poc, compten estels
darrera els vels
de boires blanques.

I van sonant amb veu
profunda, greu,
de tramuntanes.

Oh el màgic vol
de les campanes
nodrides d'aures i de sol!

LES CAMPANADES

Les campanades
obren uns clots a l'infinit
i van gronxant-se
damunt les tiges de la nit.

Alcen de dia una polsina
melangiosa de blavor
tot estimbant-se
amb lleu escuma de remor.

HI HA CEL DE MAR AL TEU CARRER

Hi ha cel de mar al teu carrer.
L'aire frescal i llaminer
de cop t'assalta,
el sol t'esmalta
el front, la galta,
i ara t'encens com un roser.

CLA PASTOR AL PLA ENT

Vora del ca rondinaire
sent al seu entorn uns bels
tots enyorosos de cels,
de cims, de glops frescos d'aire.

I jaient a la pallissa,
dessota l'esguard de Déu,
va filant somnis de neu,
somnia de neu fonedissa!

d'un sol abouat.

HI HA C'EST A UNA HAITIANA CARRER

Tota goluda et tanques
en el teu món entenebrit
mes si somrius,
amb la blancor de tes dents blanques,
el dia neix en ta pregonia nit.

CLAROR DE SOL ABSENT

Finestra blanca de boira, què amagues?
T'acoloreixes sols de tant en tant.
Allà d'enllà tal vegada s'hi fan
pinedes, prats, muntanyes vagues.

Ací no arriba més que un plant
silenciós, molsut,
d'un dia errant,
mig cec i mig perdut
i la claror latent
d'un sol absent.

CLAUDE NIU

Amb brossa i fang
calent d'enyor,
bastí el moixó
un niu al blanc.

Torrat de sol,
tremement del vol
de cels i d'aires,
oh niu que et daures
de cantussol!

TERRA DESPULLADA

Terra despullada,
amb llisor de ruta,
que ressona eixuta
de petges besada.

Ample planell blanc!
només l'escardot
beu ta pobra sang
al bell fons d'un clot.

MIRA AMUNT COM LES CAMPANES

Mira amunt com les campanes
salten i fan capbussons!
Guaita com al cel esclata
la florida dels moixons!

¿No sents el so de les flautes
d'aquests aires rodamons?
¿No veus com alegres dansen
els infants i els ginebrons?

Esguarda el riu: s'hi rebolquen
joiells ebris de colors!

PA

Bo per als moixons
en pena.

Oh pa que emplena
d'or els sarrons
i que es desgruna,
sec, a la mà.

Amb una crosta
color de lluna,
damunt la taula,
bategues, pa.

DONEU-ME MATINS

CAMPANES

Doneu-me matins
i la llum velada
de boscos endins.

Doneu-me camins
perduts en la plana
i una ombra de pins.

Doneu-me els robins
de llum que traspua
finestres endins
i auris rajolins
d'aigua de fontana
i ones d'aire amb fins,
trèmuls, remolins
en hora tardana.

DUUS UN BRAÇAT DE FLORS

Duus un braçat de flors.

Els braços teus se senten branques

que gronxolen la llum

d'aquestes roses blanques.

ELS VELS DIES D'ASSUMPTA

Al vespre fa puntes
i prega pels morts,
trista, amb les mans juntes.

Sent bull de records
i veus soterrades,
cada jorn,
tot al seu entorn.

Per vies estretes
de la humil contrada
segueix la petjada
de les animetes.

Les ones d'aire amb fines,
trèmuls, remolins
en hora tardana.

ALETEJA L'AMOR EN TA MIRADA

Aleteja l'amor en ta mirada.
¿No sents el seu escalf embrunint-te la pell
i el seu desfici de cadell,
i al teu entorn fondre's el gel
i encendre's el fanal del teu anhel?

¿No t'adones que el goig va fent-se cant,
i que esdevens vibrant
d'un enlluernament,
i que somrius, de tant en tant,
al cel blau, a la gent?

MUSEO NACIONAL DE HISTORIA NATURAL

Alcornoque
No se ve el fruto
triste, amargo
al tallo y a los
cuerpos y el tallo
No se ve el fruto
que se ve en
d'un colgamiento
Por sus frutos
que se ve en
al tallo y a los
según la especie
de los frutos.

NOUS FULLS DE CARTIPÀS

LA RATETA

Salutem amb jata,
S'encabec als ulls
verdems d'unà noia.

Li pensina els rotls
amb pinta calenta,
Bosca abricollis
i julles de menta.

No nos els perills,
En negs als setells.

En nos curiatge,
en farrell de foc
és el seu bagatge.

LA RATETA

Saltirona amb joia.
S'encabeix als ulls
verdencs d'una noia.

Li pentina els rulls
amb pinta calenta.
Rosegaabriülls
i fulles de menta.

No tem els perills.
Es nega als setrills.

En son romiatge,
un farcell de foc
és el seu bagatge.

CALCOMANIA

Sota la màgia del dit
naixerà un món escondit
regalimant de colors.

I sentirà el nostre dit
batre les fines lluors
que amb sa màgia ha deixondit.

per fer a les llanques
el gos i el gat,
l'oh ja no m'agrada
s'alcebrat,
a cope liró),

A SEGONA CLASSE

del mestre ric,
(un recorde

Perleja la tinta
ensopida als pots.
Esbotzen la pensa
quatre borinots.

Va fonent-se el cel
als vidres de l'aula.
D'un llibre tancat
s'escapa una faula.

Un estol d'infants
canta les lliçons.
Duen a les mans.
ingràvids, uns mons.

Apagat,
hi ha un llum de petroli
amb el tub badat.

PUNICIÓ

Per fer gargots
al cartipàs
i volcar gots
plens, al repàs;
per portar el nas
de tinta, brut,
(jo un bordegàs
un xic sorrut);
per riure amb tots
els cinc sentits
i engreixar els mots
amb foc de crits;
per fer ganyotes
i atrapar mosques
de fràgils potes;

per fer a les fosques
el gos i el gat,
(oh jo un minyó
eixelebrat,
a cops liró);
per portar el pas
del nostre ruc,
(un escarràs
un xic poruc);
per fer ninots,
no pas palots,
em trobo ara,
plorós, de cara
a la paret,
mentre aquest jorn,
al meu entorn,
s'esmuny, distret.

B R E U B E S T I A R I

EL LLORO XAFARDEU

El lloro xafardeu
cada dia cantava.
Dop sortia del parter
als jocs, als sentorsina.

Xafardeu, no ho dir,
cridant, en un te xafar.
Es repassa. Es desfila.

En la convensa es lina
més avall afrontaments.
Com un avi s'explica.

I repa la quitxalla
tot posant-hi sentorsina.
I pregunta. Randina.
Amb ombres en l'aralla.

EL LLORO XAFARDER

El lloro xafarder
cada dia matina.
Sap secrets del carrer:
els tasta, els endevina.

Xerraire, tot ho diu,
cridant, en un to aspriu.
Es repensa. Es desdiu.

En la conversa es fica:
mira amb afrontament.
Com un savi s'explica.

I repta la quitxalla
tot posant-hi sordina.
I pregunta. Rondina.
Amb ombres es baralla.

Per tal d'escoltar a pler
el mot que li pervé
fa l'adormit i calla.

A voltes jo no sé
si el crit que llança té
un so agrenc de rialla.

EL GAT, REIETÓ DEL PIS

Se sent tot feliç,
reietó del pis.

Confiat s'entaula
el gat de la faula,
i va posant greix;
el pobre hi pateix.

Al mirall badat
veu un altre gat,
que creu que és cosí
d'un vell gat veí.

Va apropant-se al foc,
molt a poc a poc,
on bull el tupí
cansat de bullir.

S'atarda al balcó,
prudent, bon minyó.

Polit, es pentina
i, si la cortina,
jugant, ha malmès,
ell fa el desentès.

De negre vestit,
llisca com la nit,
i rosta les vores
del plat de les hores.

L'ÓS

Balles sense ganes,
tornes a ballar,
descanses, badalles.

Amb posat mai vist,
pensarós i trist,
no saps què demanes
quan vas a captar.

Balles i més balles,
tornes a ballar;
tot ensopit, calles.

Palit, es periana

i, si la cortina,

pegant, ha malicats,

ell se el desentés.

De MURICEC

llac-gant la nit,

i rista les vorts

Vola baix

i prou sent

el pas lent

de la nit

que s'acosta.

I fa un crit,

socarrat

per la posta

d'aquest sol emporprat.

C O L O R S D E L V E S P R E

EL LEHRE NOU

*Calent vides de la meua sang,
el lleure que he basit
en somnia en reversos
obert en el meu pit.*

*De la veu nova repill,
de de l'ànima el cloe,
Oh lleure nou, repall
de l'ull del meu tros!*

EL LLIBRE NOU

Calent encara de la meva sang,
el llibre que he bastit
em sembla un esvoranc
obert en el meu pit.

De la veu meva espill,
és de l'ànima el clos.
Oh llibre nou, setrill
de l'oli del meu tros!

PRADA D'AMOR

Hi fa matí, pintat de verd,
al cel, de bat a bat, obert.

Hi cessà el goig del cant, també el foc de la dansa,
puix que s'atansa,
a poc a poc, la nostra nit.

L'herba, però, amb delectança,
pròdiga hi creix, amb foll delit.

SYLVIE

Adolescent, t'esfumares un jorn,
amb aus de somni al teu entorn.

Sento, però, que, immarcescible vius
jo no sé en quines vagues llunyanies.
En la finestra del record somrius
dins la llum incorrupta dels vells dies.

L'HIVERN VE ENCAR

L'hivern ve encar, l'hivern
etern,
d'hores pelades,
de silenci glaçat a les estades,
de finestres obscures,
de migrats horitzons,
de pluges dures,
d'adormits senderons.

Hivern que torna macilenta
la faç
i venta el vell caliu del pit,
tot fent trèmer els espectres de la nit.

ERES, EN LA FOSCÚRIA, UN JORN FULGENT

Eres, en la foscúria, un jorn fulgent
i en el silenci l'única paraula.
Entrares en el somni amb un pas lent,
portant-hi tots els lliris de la faula.
Oh fulla tremolosa del meu tronc!
en hora dissortada, la tempesta
va arrencar-te amb un so trèmul i ronc.
Callaren les llanternes de la festa.

DE BON MATÍ CANTA EL SOL

De bon matí canta el sol.
Cada nit ve la recança.
De tant en tant lluu el consol
d'un diumenge amb jocs i dansa.

Es pinta el cel d'enyorança
des que la vesprada es clou.

L'HORA ÉS LLARGA I OBSCURA

L' hora és llarga i obscura;
s'enrogalla la veu d'interrogar
la fosca que perdura.

S'entenebreix la mà
d'estendre's, de palpar.

Al cor del buit se senten hores
tocar amb un so color de nit,
eco fidel del darrer so esvaït.

OH TU, INCONEGUDA

Oh tu, inconeguda
dels ulls, de la mà!
Oh tu, ombra muda
que et sento passar,
i em sobtes com l'aire
vibrant d'un jorn clar!

Oh tu, ai, que alhora
et sento a la vora
i en un món llunyà!

LES IN MEMORIAM

S'enderroca el teu cos, a poc a poc,
-ombra, amb els anys, en serà cada engruna -.
Es glacen ja les cendres del teu foc.
Va amuntegant el temps en aquest lloc
la massa inerta de la seva runa.

Caiguin flocs de neu blanca
i que es filtrin pel sostre del teu clos
per a la set postrema del teu cos.

Que brilli la celística dintre la nit que et tanca.

LA SOLEDAT

La soledat m'apar
llepolia;
em sento ben avar
del gaudi que em confia.

Escalfa com el sol.
Vellutat,
el seu silenci em guia.

Farcida d'or preat,
aquesta soledat
tota ufanosa es cria.

Fontana del desert,
és joia i és metgia.

LES DARRERES PASSES

Maldo amb una passa
que es rossega lassa
per un camí blanc.

És un món de neu?
Perd la seva sang
el dia tan breu.

¿Amaguen verdors
de la primavera
les nues blancors?

El pas ressonant,
desvalgut, sens guia,
ara es va apagant
pel desert del dia.

LES DARTMOUTH PAPERS

M
The Dartmouth Papers
are a collection of
documents relating
to the history of
the Dartmouth
College. They
include a variety
of records, such
as letters, reports,
and other papers
of interest to
the college and
its students.

TAULA

I. EL SO DE LES HORES

La veu del bosc aquesta nit	7
Llavor	8
Montserrat	9
La lluna tan sola	10
Aquest vent, ai, tan audaç	11
Joia de fulla	12
Arribada del juny	13
Dia d'agost.	14
Els ocells tocatardans	15
Esguardant una pintura de Jansem	16
Uns indis	17
Llum de boira	18
A uns infants morts.	19
Alba tèrbola	20
Devora el foc	21
Camí de neu	22
El campaner	23

Campanes	24
Les campanades	25
Hi ha cel de mar al teu carrer	26
Pastor al pla	27
A una haitiana	28
Claror de sol absent	29
Niu	30
Terra despullada	31
Mira amunt com les campanes	32
Pa.	33
Doneu-me matins	34
Duus un braçat de flors	35
Els vells dies d'Assumpta	36
Aleteja l'amor en ta mirada	37

II. *NOUS FULLS DE CARTIPÀS*

La rateta	41
Calcomania	42
A segona classe	43
Punició	44

III. *BREU BESTIARI*

El lloro xafarder	49
El gat, reietó del pis	51
L'ós	53
Muricec	54

IV. *COLORS DEL VESPRE*

El llibre nou	57
Prada d'amor	58
Sylvie	59
L'hivern ve encar	60
Eres, en la foscúria, un jorn fulgent	61
De bon matí canta el sol	62
L'hora és llarga i obscura	63
Oh tu, inconeguda	64
In memoriam	65
La soledat	66
Les darreres passes	67

DEL MATEIX AUTOR

POESIA

- Domassos al sol.** 1924. *Oliva de Vilanova, Impressor, Barcelona.*
(exhaurit).
- La tarda oberta.** 1927. *Oxley & Son, Windsor (exhaurit).*
- Hostal de núvols.** 1931. *Collecció «La Branca», Editorial Altés, Barcelona (exhaurit).*
- Els fanals del meu sant.** 1935. *Joh. Enschedé en Zonen. Haarlem (exhaurit).*
- Rosada i celistia.** 1949. *Arts Gràfiques ILERDA de P. Guimet, Lleida.*
- Pluges a l'erm.** 1953. «*Ossa Menor*», *Barcelona.*
- L'escalf del graner.** 1955. *Atenes A. G., Barcelona.*
- Obra Poètica (1924-1955).** *Biblioteca Selecta, Barcelona.*
- Fauna i flora (amb il·lustracions de Xavier Valls).** 1959. *Arts Gràfiques ILERDA de P. Guimet, Lleida.*
- Fonts de lluna.** 1960. «*Quaderns de poesia*», «*La Polígrafa*», *Barcelona.*
- La gàbia de la faula.** 1964. *Arts Gràfiques ILERDA de P. Guimet, Lleida.*
- Hort vell.** 1968. *Impremta Joan Sallent, Sucr., Sabadell.*

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001359275

